

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu **JUDr. J. J.**, bytom T. X., K., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-798/PK-2008 zo dňa 25. augusta 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 151/2008-131 zo dňa 27. januára 2011, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/151/2008-131 zo dňa 27. januára 2011 **zmeňuje** tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 25. augusta 2008 č. SLV-798/PK-2008 **zrušuje** a vec **vracia** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške **5,16 €**, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom 1S 151/2008-131 zo dňa 27. januára 2011 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SLV-798/PK-2008 zo dňa 25. augusta 2008, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - disciplinárny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru Bratislava (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“) č. 1 zo dňa 2. marca 2007 o uložení disciplinárneho opatrenia zníženia služobného platu o 15% na dobu troch mesiacov podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) tak, že vo výroku sa slová zníženie služobného platu o 15% na dobu troch mesiacov“ nahrádzajú slovami „zníženie služobného platu o 10% na dobu dvoch mesiacov“.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom. Uviedol, že žalovaný správny orgán pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, keď druhostupňové rozhodnutie, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie o disciplinárnom potrestaní žalobcu, vychádzalo z reálne zisteného skutkového stavu a z dokazovania, z ktorého vyplynulo porušenie služobných povinností zo strany žalobcu, za ktoré mu bolo uložené primerané disciplinárne opatrenie. Dospel k záveru, že žalobca porušil svoje služobné povinnosti najmä tým, že neuposlúchol pokyn dozorujúceho prokurátora zo dňa 11. mája 2006, v ktorom žalobcovi nariadil doplnenie vyšetrovania, poukázal na administratívne nedostatky v spise s tým, že pri radení spisu treba dôsledne postupovať podľa § 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi (ďalej len „vyhláška č. 618/2005 Z. z.“). Tvrdenia žalobcu, že pri radení spisu podľa pokynu dozorujúceho prokurátora nemohol postupovať v súlade s touto vyhláškou a s Nariadením ministra vnútra SR č. 111/2005 (ďalej len „NMV SR č. 111/2005“) z dôvodu, že tieto právne normy ku dňu 19. decembra 2005, kedy vyhotovil obsah vyšetrovacieho spisu č. ČSV:PPZ-7/BOK-V-2004, neboli platné a účinné, v danom prípade nepokladal za právne relevantné, nakoľko pokyn dozorujúceho prokurátora, ktorým sa mal žalobca riadiť, je zo dňa 21. mája 2006, kedy boli platné a účinné obidve právne normy, na ktoré sa žalobca odvoláva.

Dodal, že ak žalobca bol názoru, že pokyn dozorujúceho prokurátora je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom a mal voči nemu výhrady, mal postupovať v zmysle § 48 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. a upozorniť ho na to, čo však žalobca neučinil.

Ďalej uviedol, že žalobca ako vyšetrovateľ vo vyšetrovaní vo veciach, ktoré vyšetrujú, bol viazaný iba ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná a v rozsahu ustanovenom Trestným poriadkom aj pokynmi a príkazmi prokurátora a súdu a pri výkone služobného pomeru bol povinný dodržiavať služobnú disciplínu (§ 7 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z. z.), preto sa nestotožnil s jeho tvrdením, že nemohol postupovať v súlade s vyhláškou č. 618/2005 Z. z. a s NMV SR č. 111/2005, keď nebol svojim nadriadeným preškolený touto vyhláškou a nariadením.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný v súlade s § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., keďže nadriadený žalobcu sa dozvedel o previnení žalobcu z podania zo dňa 25. januára 2007, doručeného správneho orgánu dňa 6. februára 2007, pričom oznámenie o začatí disciplinárneho konania bolo doručené žalobcovi 14. februára 2007 a disciplinárne opatrenie mu bolo uložené prvostupňovým správnym rozhodnutím č. 1 zo dňa 2. marca 2007, t.j. v zákonnej lehote. Vyslovil, že zákonná lehota na uloženie disciplinárneho opatrenia nemohla začať plynúť od 11. mája 2006, ako tvrdí žalobca z dôvodu, že pokynom dozorujúceho prokurátora z 11. mája 2006 bol žalobca len upozornený na nedostatky pri plnení si jeho služobných povinností, pričom k naplneniu skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, zavineným porušením povinností policajta podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. došlo až tým jeho konaním, keď neuposlúchol resp. nespĺnil príkaz, pokyn dozorujúceho prokurátora zo dňa 11. mája 2006.

Doplnil, že návrhu žalobcu na vypočutie svedkov JUDr. P., p. M., p. G. a p. B. nevyhovelo, pretože správne konanie je konanie prísne formálne, ktoré posudzuje právnu stránku napadnutého rozhodnutia a jeho postupu a nie skutkové okolnosti.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd postupom podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/151/2008-131 zo dňa 27. januára 2011, spolu s rozhodnutím žalovaného správneho orgánu

Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-798/PK-2008 zo dňa 25. augusta 2008, ako aj rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu – disciplinárnym rozkazom riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru č. 1 zo dňa 2. marca 2007 a súčasne uložil žalovanému povinnosť žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania. Podané odvolanie odôvodnil v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/, a f / O.s.p., pretože v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keď nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Mal zato, že opodstatnenosť týchto tvrdení vyplýva zo súdu predložených dôkazov, ako aj z dôkazov, ktoré navrhol vykonať a zabezpečiť súdom, ktoré však súd nevykonal, ani nezabezpečil navrhované dôkazy, ktoré žalobca objektívne nemohol zabezpečiť sám, následkom čoho nebol náležite zistený skutkový stav veci, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Doplnil, že zo žalobcom navrhnutých dôkazov jednoznačne vyplýva, že disciplinárne konanie voči osobe žalobcu bolo umelo a nezákonne vyvolané s cieľom potrestať ho a spôsobiť mu škodu.

Zdôraznil, že počas celej doby v štátnej službe príslušníka Policajného zboru do 14. februára 2007 nebolo voči žalobcovi vedené žiadne disciplinárne konanie. Súčasne žiadal o vypočutie znalca z odboru trestného práva, správneho práva a ústavného práva za účelom podania odborného výkladu k problematike zoradovania vyšetrovacieho spisu podľa vyhlášky č. 618/2005 Z. z. a tým odstrániť rozpory v právnych názoroch žalobcu a žalovaného. Uvedené žiadal tiež za účelom odborného posúdenia zákonnosti postupov a pokynov JUDr. J. P., dozorujúceho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré sú napádané žalobami žalobcu zo dňa 7. júla 2007 a 11. septembra 2008, ako aj podaným odvolaním, v ktorých žalobca tvrdil, že pokyny prokurátora sú v rozpore s Trestným poriadkom, Trestným zákonom a vyhláškou č. 618/2005 Z. z.

Žalovanému vyčítal, že žalobca už v administratívnom konaní žiadal posúdiť predmetnú vec nezávislým odborníkom na trestné právo, čo žalovaný nevykonával. Zároveň nesúhlasil s postupom žalovaného, keď tento nezabezpečil dôkaz ohľadom žiadosti žalobcu o tom, kedy bol žalobca oboznámený s NMV SR č. 111/2005 doplneným NMV SR č. 37/2006 a s vyhláškou č. 618/2005 Z. z., o ktoré právne normy sa opiera v prvostupňovom správnom rozhodnutí. Ďalej namietal, že žalovaný sa nesprávne vysporiadal s námietkou premlčania podľa § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a žiadal posúdiť správnosť záverov o nedostatkoch spočívajúcich v ručne písaných poznámkach, v číslovaní predmetného vyšetrovacieho spisu a o listinných dôkazoch, ktoré sa v predmetnom vyšetrovacom spise nachádzali, a ktoré písomným pokynom žiadal prokurátor odstrániť.

Za nesprávne pokladal aj tvrdenie žalovaného, že po oznámení začatia disciplinárneho konania mal žalobca možnosť sa k veci vyjadriť, nakoľko predmetné oznámenie bolo len vo všeobecnej rovine a neboli tam uvedené žiadne konkrétosti o disciplinárnom previnení žalobcu. Rovnako napádal aj tvrdenie žalovaného, že pri radení spisu treba dôsledne postupovať podľa vyhlášky č. 618/2005, keďže vyšetrovanie v predmetnej trestnej veci bolo skončené v mesiaci november 2005, pričom v tom čase sa zoraďovanie vyšetrovacieho spisu vykonávalo v súlade s čl. 69 platného a účinného NMV SR č. 61/2003 zo dňa 10. decembra 2003. Zároveň opätovne zdôraznil, že obsah spisu bol vyhotovený k 19. decembru 2005, teda v čase, kedy žalobca nebol oboznámený s predmetným NMV SR č. 111/2005 zo dňa 30. decembra 2005, ani NMV SR č. 37 zo dňa 14. júla 2006, ktoré upravilo č. 79 ods. 1 NMV SR č. 111/2005 s odkazom na vyhlášku č. 618/2005 Z. z. Za zavádzajúce pokladal tvrdenie žalovaného o opakujúcich sa nedostatkoch v súvislosti s preštudovaním spisu oprávnenými osobami, nakoľko dožiadania a urgencie, ktoré prokurátor žiadal vybrať z vyšetrovacieho spisu, o vyčíslenie škody poškodeným Colným úradom Košice boli vykonané vo veľkom časovom odstupe a v termíne pred vykonaním procesných úkonov preštudovania vyšetrovacieho spisu oprávnenými osobami, pričom o konaní každého jedného procesného úkonu boli riadne a včas vyrozumené všetky advokátske kancelárie činné v tejto trestnej veci. Ďalej namietal, že je pochybné, či žalobca, ktorý ako orgán činný v trestnom konaní je procesne samostatný, je viazaný pokynmi a príkazmi prokurátora, o ktorých má pochybnosti v ich zákonnosti. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobca uplatnil námietku premlčania, keďže posudzovaniu obdobia pred 6. februárom 2006 žalovaným bránila aj zákonná prekážka uvedená v § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu ako vecne správny potvrdil, nakoľko mal zato, že žalobou napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. Uviedol, že Krajský súd v Bratislave sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, na ktoré poukazoval v podanej žalobe a rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď žalobu žalobcu zamietol. Vyjadril sa, že rozsudok súdu prvého stupňa bol vydaný po riadnom zistení skutočného stavu veci, obsahuje predpísané náležitosti a je v dostatočnom a zrozumiteľnom rozsahu odôvodnený. V plnom rozsahu sa pridržiaval vyjadrenia zo dňa 24. októbra 2008, v ktorom sa už žalovaný podrobne vyjadril ku všetkým relevantným námietkam, na ktoré v podanej žalobe žalobca poukazoval.

Uviedol, že podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, pričom odkázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 127/07-21.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že v súvislosti s dvojmesačnou lehotou stanovenou v § 250b ods. 1 O.s.p. sa uplatňuje tzv. koncentračná zásada na vyjadrenie všetkých žalobných dôvodov, pričom po jej uplynutí už súd neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby. Na prípadné námietky, ktoré neboli vznesené v rámci uvedenej lehoty, ale napríklad až v podanom odvolaní, nemôže súd prihliadnuť, čo vyslovil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Sžo/237/2009.

Zároveň uviedol, že súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom. Súdnem nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), vyplývajúcu z § 249 ods. 2 O.s.p., pričom súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namieta.

Považoval za potrebné poukázať na to, že z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd nemožno vyvodiť právo účastníka konania a tomu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania. K tomuto záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. III ÚS 345/04-11, v ktorom uvádza, že zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktoré súd podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných skutkových okolností relevantných pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci. Pokladal za nepochybné, že služobnému orgánu žalovaného prislúcha v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. právo hodnotenia dôkazov podľa svojej vlastnej úvahy a súd sa v rozsahu dôvodov žaloby zaoberá len tým, či takéto hodnotenie vychádza zo zistených skutočností a predstavuje tak logické vyústenie pre jeho záver.

Mal zato, že z odvolania žalobcu vyplývajú identické námietky, ktoré uviedol aj v podanej žalobe, pričom žalovaný sa s týmito v dostatočnom rozsahu vysporiadal vo vyjadrení zo dňa 24. októbra 2008.

Ohľadom návrhu žalobcu vykonať dokazovanie v predmetnej veci uviedol, že podľa § 250i ods. 1 O.s.p., pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Doplnil, že správny súd vykonáva dokazovanie výnimočne, najmä s cieľom verifikovať už vykonané dôkazy v správnom konaní. Správne súdnictvo nie je pokračovaním správneho konania, keď pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav zistený správnym orgánom.

Vyslovil názor, že disciplinárne previnenie bolo žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané dôkazmi, s ktorými mal možnosť sa oboznámiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné priznať úspech, i keď z iných než odvolacích dôvodov. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p.

s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. februára 2012 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p.).

Pre posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu je nevyhnutné, aby súd vychádzal z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu. Pod pojmom „spisy žalovaného správneho orgánu“ sa rozumie úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál správneho orgánu, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí (R 66/1998).

V prípade, že žalovaný správny orgán vôbec nepredloží svoj administratívny spis, prípadne predloží neúplný spis, alebo len fotokópiu spisu, súd nemôže náležite preskúmať, či správny orgán postupoval a rozhodol v súlade alebo v rozpore so zákonom. Súdu v takom prípade chýbajú základné informácie o začatí správneho konania, prípadnom doplnení návrhu na začatie správneho konania, o priebehu dokazovania, označenie skutočností, ktoré správny orgán považoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci a ktoré nie a prečo, ako aj informácie o možnom zastúpení účastníkov správneho konania. Za takej situácie súd v správnom súdnictve nemôže posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo správneho alebo nesprávneho posúdenia veci, či zistenie skutkového stavu žalovaným zodpovedá obsahu spisu, či je dostačujúce pre posúdenie veci. Preto je pri nepredložení administratívneho spisu, pri predložení nekompletného administratívneho spisu alebo fotokópie administratívneho spisu rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nepreskúmateľné a prichádza do úvahy postup podľa § 250j ods. 3 O.s.p.

Predmetom súdneho preskúvacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného č. k. 1S/151/2008-131 zo dňa 27. januára 2011, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - disciplinárny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru Bratislava č. 1 zo dňa 2. marca 2007 o uložení disciplinárneho opatrenia zníženia služobného platu o 15% na dobu troch mesiacov podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. tak, že vo výroku sa slová „zníženie služobného platu o 15% na dobu troch mesiacov“ nahrádzajú slovami „zníženie služobného platu o 10% na dobu dvoch mesiacov“. V predloženom spise žalovaného sa však prvostupňové správne rozhodnutie č. 1 zo dňa 2. marca 2007 o uložení disciplinárneho opatrenia nenachádza, rovnako chýba aj doklad o doručení tohto rozhodnutia žalobcovi a nie je v ňom obsiahnuté ani odvolanie žalobcu proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Zároveň spis nie je tvorený zväzkom listín, keďže každá listina sa v ňom nachádzala osobitne bez toho, aby boli jednotlivé listiny administratívnym orgánom zažurnalizované a zviazané.

Krajský súd v Bratislave sa s touto podstatnou skutočnosťou (nepredložením úplného, zažurnalizovaného administratívneho spisu žalovaného v origináli vrátane doručeníek) nevysporiadal a rozhodol napriek tomu, že nemal k dispozícii kompletný administratívny spis žalovaného v origináli, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 250d ods. 1 O.s.p., preto nemohol dostatočným spôsobom zistiť skutkový stav veci a následne posúdiť, či žalovaný na takto zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Uvedenými skutočnosťami bolo potrebné zaoberať sa o to dôslednejšie, že žalobcovi bolo v prejednávanej veci uložené disciplinárne opatrenie z dôvodu pochybení v pridelenom vyšetrovacom spise.

Vychádzajúc z týchto skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že krajský súd rozhodol o podanej žalobe bez úplného spisu, čo malo byť podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. dôvodom na zrušenie preskúvaného rozhodnutia žalovaného a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, pričom v tomto prípade nebol súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo **rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu** alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu

a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený.

Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

S ohľadom na zistenie odvolacieho súdu, že spis žalovaného je neúplný, nakoľko neobsahuje rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, doklad o doručení tohto rozhodnutia žalobcovi, a ani odvolanie proti tomuto rozhodnutiu podané, odvolaciemu súdu nezostávalo iné ako napadnutý rozsudok zmeniť v zmysle § 220 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného pre nepreskúmateľnosť podľa § 250j ods. 3 vety prvej O.s.p. zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní žalovaného bude potrebné, aby doplnil do spisu rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa spolu s dokladom o doručení tohto rozhodnutia, a zároveň aj odvolanie proti nemu podané. Rovnako bude potrebné, aby sa žalovaný zaoberal a vysporiadal i so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v súdnom konaní (prvostupňovom aj druhostupňovom).

S ohľadom na procesné pochybenia, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, sa odvolací súd meritórne vecou nemohol zaoberať.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 224 ods. 2 O.s.p. v nadväznosti na § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu, pozostávajúcu z hotových výdavkov žalobcu vynaložených na poštovné za zásielky zaslané súdu v dňoch 16. septembra 2008, 9. októbra 2008, 17. februára 2011 a 18. marca 2011 v sume 1,53 € + 1,03 € + 1,20 € + 1,40€, spolu vo výške **5,16 €**. Náhradu trov konania za hotové výdavky, ktoré žalobcovi vznikli pred začatím konania (18. septembra 2008) súd žalobcovi nepriznal, nakoľko za trovy konania sa považujú len tie výdavky, ktoré vznikli od momentu začatia konania do jeho skončenia, resp. ktoré vznikli aj pred začatím konania, ale ich vynaloženie bezprostredne súvisí s konaním. Zároveň súd žalobcovi nepriznal náhradu za uplatnené cestovné výdavky a výdavky na stravné vynaložené dňa 27. januára 2011, keďže ich vznik súdu nepreukázal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. februára 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská